

Uchwała przyjęta na Kongresie EPL, St. Julian's (Malta), 29–30 marca 2017 r.

Rezolucja w sprawie Libii

- Mając na uwadze, 1) że od 2011 r. Libia jest osłabiana na skutek niestabilności, konfliktów wewnętrznych i sektarianizmu; 2) że dwa organy walczą tam obecnie o władzę – z jednej strony rząd jedności narodowej, który ma siedzibę w Trypolisie i jest uznawany przez społeczność międzynarodową, a z drugiej strony tzw. „rząd” gen. Chalify Haftara we wschodniej części kraju oraz 3) że ISIS/Daisz i inne grupy ekstremistyczne wykorzystały ten polityczny chaos i brak stabilnego rządu, a obecnie stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa całego regionu;
- mając głęboką świadomość tego, że społeczeństwo libijskie jest zasadniczo społeczeństwem złożonym, ponieważ od zawsze było ono zorganizowane według systemu plemiennego, który zawsze odgrywał kluczową rolę w życiu politycznym i gospodarczym tego kraju;
- zwracając uwagę, że – po obecności i staraniach o wpływy w Syrii – w styczniu 2017 r. Rosja zainteresowała się Libią w celu rozszerzenia swoich wpływów w świecie arabskim i w regionie Morza Śródziemnego oraz, że ze względu na położenie geograficzne Libia stanowi dla Rosji przyczółek w regionie Morza Śródziemnego;
- odnotowując z głębokim niepokojem, że w styczniu 2017 r. Kreml zdecydował o wyraźnym, a nawet ostentacyjnym poparciu gen. Haftara, wbrew społeczności międzynarodowej i ONZ oraz, że doszło do podpisania porozumienia z gen. Haftarem w sprawie utworzenia dwóch rosyjskich baz wojskowych: w Tobruku i w Bengazi;
- spodziewając się, że wszelkie tego rodzaju działania doprowadzą jedynie do dalszej niestabilności w tym kraju i w regionie, co będzie miało katastrofalne skutki dla Europy, zwłaszcza w odniesieniu do bezpieczeństwa i migracji, a ostatecznie również sytuacji politycznej i gospodarczej;
- zwracając uwagę na strategiczne geopolityczne położenie Libii i jej niewielką odległość od państw członkowskich UE, zwłaszcza od Włoch i Malty, oraz na planowane rosyjskie bazy wojskowe w Libii, które powiększą liczbę dotychczasowych, istniejących w bezpośrednim sąsiedztwie UE – szczególnie w Armenii, na Białorusi, w Gruzji, Mołdawii, na Ukrainie i w Syrii – a tym samym umocnią obecność Rosji w tym regionie;
- odnotowując ostrzeżenia dotyczące stopniowego umacniania się władzy gen. Haftara, które może skutkować wojną domową i zwiększonym napływem uchodźców z Libii, oraz wyrażając zaniepokojenie bliskimi powiązaniem między gen. Haftarem a wojskiem rosyjskim;
- mając na uwadze zaangażowanie Rosji w Syrii, w tym nieludzkie ataki Rosji na Aleppo, które przeczą rosyjskim zapewnieniom o poszukiwaniu dyplomatycznego rozwiązania tej wojny;
- zwracając uwagę, że Rosja używa podobnych argumentów – a mianowicie potrzeby zwalczania międzynarodowego terroryzmu – w celu uzasadnienia wojskowego zaangażowania Rosji w Libii,

EPL:

- wzywa wszystkie zaangażowane strony, w Libii i poza nią, do wspierania zarówno libijskiego porozumienia politycznego, które zostało podpisane w dniu 17 grudnia 2015 r., jak i powstałej w jego wyniku Rady Prezydenckiej, która jest jedynym organem władzy uznawanym przez społeczność międzynarodową i przez ONZ;
- wzywa wszystkie państwa trzecie, które są bezpośrednio lub pośrednio zaangażowane w konflikt libijski, do uznania władzy Rady Prezydenckiej oraz do wywarcia presji na wszystkie libijskie partie, aby współpracowały one z rządem jedności narodowej oraz ze wszystkimi instytucjami będącymi stronami libijskiego porozumienia;
- domaga się, aby wszystkie strony w Libii, lub jakiegokolwiek strony trzecie, przestały wspierać równoległe instytucje, które uznają się za prawowite, ale nie są stronami porozumienia w sprawie jedności narodowej;
- wyraża przekonanie, że prowadzenie politycznego procesu narodowego pojednania należy do obywateli Libii oraz, że konieczne jest dalsze wspieranie pluralistycznego udziału różnych podmiotów lokalnych i politycznych (np. mniejszości, kobiet, społeczeństwa obywatelskiego);
- przypomina Rosji, że od 2011 r. obowiązuje embargo na dostawy broni do Libii oraz, że wszelkie przypadki sprzedaży lub dostarczania broni któremukolwiek organowi władzy, w sposób bezpośredni lub pośredni, są nielegalne w świetle prawa międzynarodowego;
- potępia te działania i decyzje podejmowane przez Rosję, w tym we współpracy z gen. Haftarem, które są wbrew woli społeczności międzynarodowej bądź ONZ lub które podważają znaczenie porozumienia w sprawie jedności narodowej; potępia również plany Rosji dotyczące ustanowienia wojskowych baz morskich we wschodniej Libii, co dodatkowo osłabi sytuację polityczną i gospodarczą w tym kraju, a także sytuację w zakresie bezpieczeństwa i potencjalnie podsyca wojnę domową oraz przyczyni się do zwiększenia fali uchodźców, a ostatecznie do osłabienia stabilności i bezpieczeństwa całego regionu;
- proponuje zastosowanie sankcji gospodarczych wobec wszystkich osób i organizacji, zarówno tych w Libii, jak i będących stroną trzecią, które swoimi działaniami na rzecz zahamowania procesu politycznego stanowią zagrożenie dla pokoju, bezpieczeństwa i stabilności Libii oraz całego regionu;
- wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego wspierania wysiłków podejmowanych w ramach misji ONZ ds. wspierania Libii (UNSMIL) oraz przez Martina Koblera, specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ;
- wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego zapewniania pomocy finansowej władzom libijskim w celu lepszego wyszkolenia i wyposażenia straży przybrzeżnej Libii (poprzez operację EUNAVFOR MED SOPHIA), zwiększenia liczby dobrowolnych powrotów migrantów do ich krajów pochodzenia oraz zapewnienia współpracy w ramach wspólnych wysiłków na rzecz zwalczania nielegalnej migracji;
- wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego wspierania prawowitych organów bezpieczeństwa w Libii w celu zwiększania ich zdolności do skutecznego zwalczania terroryzmu, kontrolowania granic oraz zapobiegania przemytowi migrantów i handlowi ludźmi;

- wzywa rząd libijski do poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka oraz do wprowadzenia w tym kraju rządów prawa;
- jest zdania, że UE i jej państwa członkowskie powinny koncentrować się nie tylko na kwestii migracji, lecz również na współpracy z rządem jedności narodowej w takich sprawach, jak budowanie tożsamości narodowej, stabilizacja, rządy prawa, demokracja i prawa człowieka poprzez dalsze kontakty z lokalnymi władzami i libijską ludnością.